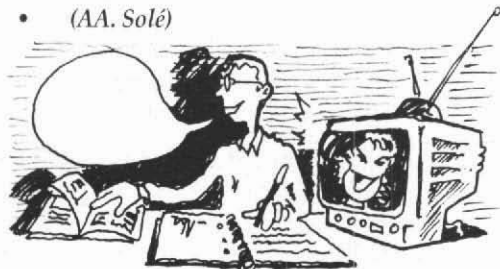

LLENGUATGE ESCRIT. LLENGUATGE ORAL.

• (AA. Solé)

D'uns anys ençà, s'ha posat de moda per alguns pretesos lingüistes, que el llenguatge escrit ha d'acostar-se cada cop més al llenguatge oral. Aquests senyors (o senyores) pensen que el llenguatge oral és el mateix que el llenguatge escrit i això els porta a un error de base.

Els nadons així que passa el temps i es fan grans aprenen a enraonar. Primer mitjançant la llengua materna i més tard a l'escola. El primer aprenentatge és oral, senzill, les primeres paraules. Després, a poc a poc, es van acostant al llenguatge escrit. El punt de referència és, doncs, el llenguatge escrit. La llengua comuna a tots.

Si les persones quan neixen no tenen coneixement de cap llengua i l'aprenentatge d'una (o de diverses) es produeix en acostar-se a un codi fixat, vol dir que la tendència és sempre acostar llur llengua oral a l'escripta perquè els primers coneixements que adquireixen són sempre en llengua oral. A la inversa precisament de l'afirmació que alguns erròniament fan.

A part d'aquesta evolució natural en l'adquisició del coneixement d'una llengua, existeix un punt important de diferenciació entre el llenguatge oral i el llenguatge escrit: la precisió.

En el llenguatge oral (i més encara en el col·loquial) no fa falta una gran precisió, perquè els interlocutors es troben, generalment, en posició, el receptor, de demanar aclariments, i, l'emissor, de donar-los, si algú dels punts exposats no ha estat prou entenedor.

En el llenguatge escrit això no és possible. L'emissor del missatge i el receptor són ben

lluny, el primer de poder donar explicacions, i el segon, de demanar-les. Per tant, fa falta al llenguatge escrit una gran precisió. Com més millor. L'ambigüitat en els escrits pot produir confusions i malentesos, i això no és bo per a la convivència social.

Per un altre cantó ens trobem que el llenguatge, a part de servir per a comunicar-nos els uns amb els altres, serveix també per a fer-ho amb nosaltres mateixos. Els nostres pensaments són estructurats i vehiculats mitjançant el llenguatge. Més ben dit, mitjançant el coneixement que nosaltres tenim del llenguatge. Com més extens, i precís sigui aquest coneixement, més ben estructurats podran ésser els nostres pensaments.

Podem afirmar, doncs, que a un coneixement pobre de la llengua correspon un pensament pobre, i a un coneixement ric i precís correspond un pensament ric.

Jo no puc arribar a pensar que Einstein o bé Newton relacionessin llurs teories (cadascú les seves) amb un llenguatge pobre, ambigu i poc precís.

Fa pocs dies he acabat de llegir un llibre editat el novembre de 1993 per Oikos-Tau, col·lecció "La Busca" titulat *Llengua estàndard en l'ensenyament* i del qual és autor Bernat Joan i Mari. En aquest llibre Bernat Joan ens assabenta de la importància que alguns països donen a la llengua. Transcriu literalment un paràgraf.

"A Noruega, concretament, i serveixi com a exemple il·lustratiu del que diem, en l'ensenyament general bàsic (fins als deu anys), deixant de banda la pràctica de l'esport, hi ha només tres assignatures: Llengua i Literatura noruegues, Anglès i Matemàtiques. (1)

Es té, doncs, una consciència clara de la necessitat de dominar bé l'instrument bàsic (tant per a la realització de l'ensenyament com per a l'aprenentatge): la llengua."

(1) És a dir, coneixement de la pròpia llengua i literatura, domini de l'instrument lingüístic necessari per a comunicar-se amb la resta del món, i capacitat de manejar els conceptes lògic-matemàtics. Amb aquest bagatge, poden afrontar amb garanties d'èxit l'aprenentatge de noves matèries.